

Proti pedofiliji v Cerkvi

Problem pedofilije v Cerkvi je Frančišek podedoval. Nadaljeval je tam, kjer je začel njegov predhodnik, pod katerim je Vatikan sprejel prve ostre ukrepe proti pedofiliji med duhovščino. A ne gre gladko.

»**P**otem je bilo konec. Pospravil ga je in mi ponudil limonado. Brez besed. V tišini sem popil limonado, bila je dobra. Potem me je pospremil do vrat, ves nasmejan. Ko jih je odprl, mi je prijazno rekel: *To naj ostane samo med nama. Zapečatil je skrivnost in zagnal peklenski stroj. Ni bilo več poti nazaj ... Znašel sem se na ulici, sesut. Bilo mi je devet let ...*«

Otrok je bil Daniel Pittet, Švicar, danes poročen moški in oče šestih otrok. Knjižničar. V otroštvu ga je štiri leta zlorabljal duhovnik, menih iz samostana, v bližini katerega je živel z družino. Besedilo je iz knjige, ki je v Franciji izšla letos, v slovenskem prevodu pa jo je izdala založba Družina. Predgovor k Danielovi izpovedi je napisal papež Frančišek.

»Kako lahko duhovnik, ki je imenovan v služnje Kristusu in njegovi Cerkvi, povzroči toliko nesreče? Kako lahko nekdo, ki je posvečen za to, da bi otroka pripeljal k Bogu, tega otroka pogoltne v 'hudičevem žrtvovanju', ki uničuje žrtev in življenje Cerkve? Nekatere žrtve so šle celo tako daleč, da so si vzele življenje. Ti mrtvi mi ležijo na duši in vesti, ležijo na vesti vse Cerkve. Z njihovimi družinami bi rad podelil občutke ljubezni in bolečine ter jih ponižno prosil odpuščanja.«

Problem pedofilije v Cerkvi je Frančišek podedoval. Nadaljeval je tam, kjer je

začel njegov predhodnik, pod katerim je Vatikan sprejel prve ostre ukrepe proti pedofiliji med duhovščino. A ne gre gladko. Frančišek je leto po izvolitvi, marca 2014, ustanovil komisijo za zaščito otrok pred spolnimi zlorabami. To je bil njegov prvi korak, ukrep pa je sprejel na pobudo kardinalov iz skupine, ki mu svetuje pri reformi kurije. Komisija naj bi oblikovala smernice za boj proti pedofiliji v Cerkvi, izboljšala način preverjanja posameznikov, ki želijo postati duhovniki, sestavila predloge za zaščito otrok, med drugim naj bi pripravila izobraževalne programe za duhovnike, semeniščnike in učitelje verouka. Okrepilo naj bi se tudi sodelovanje s civilnimi oblastmi.

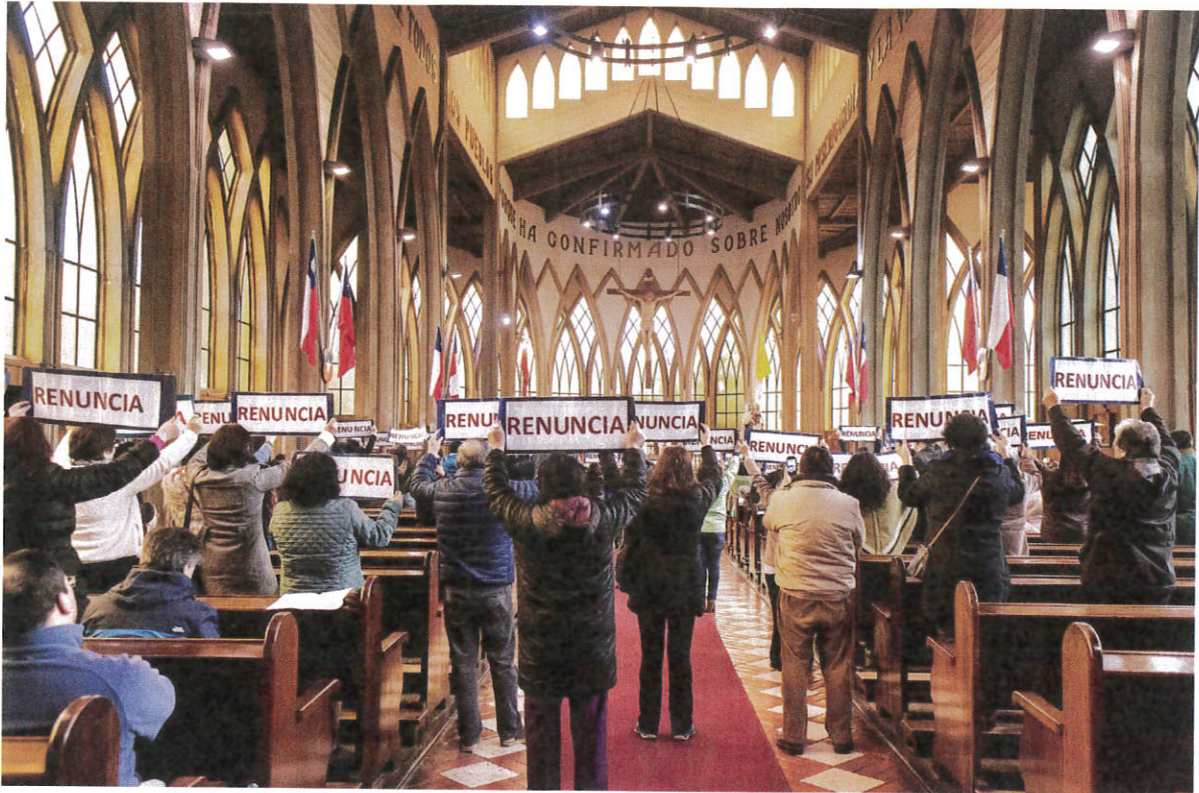
A je nato trajalo leto dni, da je komisija sploh dobila vse člane in začela delo. Vodi jo bostonski nadškof, kardinal Sean Patrick O'Malley, ki je podobno nalogo opravljal v nadškofiji v Bostonu, kjer je leta 2003 nasledil kardinala Bernarda Lawa. Boston je bil, kot je danes splošno znano, v središču prvega velikega škandala, ko se je razkrilo, da so številni škofi pedofilske duhovnike, namesto da bi jih izročili oblastem, premeščali iz župnije v župnijo.

Po treh letih je komisija ostala brez obeh članov, ki sta ji dajala največjo verodostojnost, saj sta bila nekdanji žrtvi pedofilskih duhovnikov. Oba sta odstopila, ker sta menila, da je komisija zgolj fasada brez pooblastil, saj so pozivi k večjim možnostim za ukrepanje naleteli

Papež in nemški kardinal Gerhard Ludwig Müller, ki je vodil kongregacijo za nauk vere, ki je bila pristojna za preiskovanje obtožb pedofilije. (na fotografiji 12. februarja 2015) / Foto: Profimedia

Ko je Frančišek septembra letos sprejel člane komisije za zaščito otrok, je dejal, da ne bo nikoli podpisal pomilostitve pedofilov.

Protest proti škofu Barrosu v Čilu, ker je prikrival primere pedofilije v svoji škofiji, 18. septembra 2017 / Foto: Profimedia

na odpor v vatikanski administraciji. Marie Collins je bila stara 13 let, ko jo je v šestdesetih letih prejšnjega stoletja spolno zlorabil duhovnik. Collinsova je bila tudi edina žrtev zlorab, ki je februarja 2012 govorila na papeški univerzi Gregoriana v Rimu, na štiriidnevnem simpoziju o pedofiliji v Rimskokatoliški cerkvi, ki je pod pokroviteljstvom Svetega sedeža potekal pod naslovom K ozdravljenju in obnovi. Po razpravah, ki so sicer potekale za zaprtimi vrati, je novinarjem dejala: »Ničesar ne moremo storiti za ljudi, kot sem sama, ki so bili zlorabljeni v preteklosti, a če sprejmemo prave ukrepe za zaščito, lahko rešimo otroke pred prihodnjimi zlorabami.« Charles Scicluna, vatikanski tožilec za primere pedofilije, je o Collinsovi dejal: »Njena pripoved, izjemno in pogumno pričevanje, me je globoko ganila. Naša dolžnost je, da sodelujemo s civilnimi oblastmi v skupnem boju proti temu zločinu. In ko

rečem sodelujemo, mislim na popolno sodelovanje.« Ko je postala članica Frančiškove komisije, je to zbudilo veliko zanimanja, saj je pomenilo, da bo vatikanska politika tudi dejansko uresničila napovedi o ničelni toleranci do pedofilije v Cerkvi.

A je komisija ostala brez zobi tigar. Vsi ukrepi so za zdaj le na papirju, prazne napovedi, ki jim ni sledilo nič konkretnega. Junija 2015 smo novinarji s fanfarami sprejeli Frančiškov ukrep, ki ni imel primerjave v zgodovini Cerkve. Papež je odobril ustanovitev posebnega sodnega organa za pregon škofov, ki so obtoženi prikrivanja spolnih zlorab v Cerkvi. Novo telo, ki bo delovalo pri Kongregaciji za nauk vere, bo vodilo postopke proti škofom, obtoženim, da niso ukrepali proti pedofilskim duhovnikom, da so jih varovali, namesto da bi jih odstavili in prijavili civilnim oblastem. Frančišek je ukrep, na podlagi katerega so v kanonskem pravu tudi dopolnili

kaznivo dejanje zlorabe škofovskega položaja, sprejel na pobudo komisije. Združenja žrtev pedofilskih duhovnikov so od Vatikana dolgo zaman zahtevala, naj strožje ukrepa tudi proti škofom, ki so prikrivali zlorabe, in uvede jasna pravila kaznovanja tistih, ki niso preprečili spolnih zlorab, četudi jih niso sami zakrivali, a so bili zanje posredno odgovorni.

Toda tudi tokrat se ni zgodilo nič. Ukrep je še vedno mrtev dokument. Sodnega organa niso nikoli ustanovili. Med člani komisije je bilo zato vse več nezadovoljstva. In trenj. Najprej je leta 2016 iz nje izstopil Anglež Peter Saunders – prav tako kot Collinsova žrtev zlorabe in glasen bореc proti pedofiliji –, ker je bil nezadovoljen s počasnim potekom dela. Uradno se je umaknil zgolj začasno, v Vatikanu pa so pojasnili, da zaradi navzkrižja interesov, saj je ustanovitelj združenja žrtev, ki je z resnimi

V enem svojih najpristnejših govorov o pedofilskih zlorabah je papež priznal, da se je Cerkev težave zavedela pozno in jo zato tudi pozno začela reševati. Priznal je, da se je celo sam odločal napačno.

obtožbami nastopilo tudi proti avstralskemu kardinalu Georgeu Pellu. Potem je marca 2017 odšla še Collinsova, »razočarana zaradi nesodelovanja drugih uradov rimske kurije s komisijo«, kot so zapisali v vatikanski izjavi za javnost. Collinsova je za Radio Vatikan pojasnila: »Pred kratkim smo od vatikanskega urada doživeli zavrnitev, kar se mi je zdelo nesprejemljivo. Če so danes v Vatikanu še vedno na položaju ljudje, ki nočejo delati in sodelovati s komisijo, čeprav ta ne želi drugega kot otrokom in mladoletnim zmanjšati bolečino in grozote zlorabe, menim, da moram kot žrtev iti naprej in oditi.«

Komisija za preprečevanje spolnih zlorab v Cerkvi, med katere člani ni nobene žrtve zlorabe? Kot če bi v komisiji za zdravlila ne bilo nobenega farmacevta, v komisiji za nadzor bolnišnice nobenega zdravnika, v komisiji za pripravo učnih načrtov nobenega učitelja. Kot bi vatikanski kler še vedno ne razumel, zakaj v resnici gre.

V ozadju odstopa Collinsove je bil spor s Kongregacijo za nauk vere, ki jo je v tistem času vodil nemški kardinal Gerhard Ludwig Müller. Collinsova sicer ni javno povedala, katera vatikanska kongregacija se upira sodelovanju s komisijo, a je bilo jasno, da gre prav za Müllerjev urad, ki je pristojen za preiskovanje obtožb pedofilije. »Kongregacija za nauk vere ne odgovori na vsa pisma žrtev zlorab,« je Collinsova povedala za italijanski spletni portal Vatican Insider, »žrtev, ki se izpove, ki prosi za pomoč in pravičnost, pa je s tem še enkrat ranjena.« Papež se je s predlogom komisije, da se vedno in neposredno odgovori vsaki posamezni žrtvi, strinjal, navodila pa v kongregaciji niso upoštevali, ker po postopku, ki se ga držijo, ni njihova naloga, da odgovarjajo žrtvam, pač pa je to v pristojnosti krajevnih škofov. »Nisem mogla prenesti takšne drže do žrtev«, je pojasnila Collinsova.

Komisija predlaga to in to, papež se strinja, ampak birokratski postopek pri pristojni kongregaciji je pač tak in postopek je treba spoštovati.

Je treba še kaj dodati? Morda to, da smo kmalu zatem spet videli, kako skrivnostna so pota Frančiškova.

Collinsova je odšla, a je moral nato julija letos oditi tudi kardinal Müller. Novica je bila prava bomba. Müllerju se je iztekel petletni mandat na čelu kongregacije in papež

se je odločil, da mu ga ne bo podaljšal, odločitev, ki nima primere v sodobni zgodovini Svetega sedeža. Nemški kardinal, ki ga je na položaj imenoval Benedikt XVI., kardinalski klobuk pa mu je podelil Frančišek, je zavrnil druge položaje, ki so mu jih ponudili, in se umaknil v Nemčijo. Prvi »vatikanski minister«, ki mu Frančišek ni podaljšal mandata.

Zakaj je moral oditi kardinal Müller? Izogibanje sodelovanju s komisijo za zaščito pred zlorabami je bilo le kaplja čez rob. Nobena skrivnost namreč ni bila, da nemški kardinal s Frančiškom ni enakega mnenja glede večje odprtosti Cerkve. Največja nesoglasja med njima so se kazala, in to tudi zelo javno, pri vprašanju družine in morale in Frančiškovi apostolski spodbudi *Amoris laetitia*, čeprav je Müller domnevno poskušal posredovati med papežem in štirimi kardinali, ki so javno izrazili dvome, »dubia«. Toda verjetno teza, da je šlo za ideološke in dogmatske razlike, ne drži povsem. Frančišek za Müllerjevega naslednika ni poklical koga od zunaj, pomembnega škofa ali kardinala, teologa, ki bi bil bližje njegovim doktrinalnim in pastoralnim rešitvam, izbral je kar Müllerjevega namestnika, španskega nadškofa Luisa Francisca Ladario Ferrerja, jezuita, ki pa ga v Vatikanu zagotovo nihče nima za naprednega, nasprotno, jasno je, da bo nadaljeval konsevativno linijo predhodnikov.

K Müllerjevemu umiku je največ pripomogla njegova medijska izpostavljenost. Pogosto se je oglašal v zvezi s papeževimi odločitvami, pri tem pa je zvenel bolj, kot bi bil zunanji »neodvisni« strokovnjak in ne vodja papeževe kongregacije, ki mora izpolnjevati papeževe ukaze. Kajti če njegov umik iz Vatikana nima primere, te ni imela niti njegova drža na vrhu »ministrstva«, naslednika Urada svete inkvizicije. Nihče ne pomni, da bi njegov predhodnik Američan William Joseph Levada med sedemletnim mandatom kdaj dal kakšen intervju. Kaj šele Levadov predhodnik, kardinal Joseph Ratzinger, prefekt Kongregacije za nauk vere od leta 1981 do 2005, ko je postal papež. Ratzinger je dal intervjuje, a nobenega, v katerem bi nasprotoval Janezu Pavlu II., čeprav se, kot je danes znano, ni strinjal z marsikatero njegovo odločitvijo, medversko srečanje v Assisiju je bilo le ena izmed njih. Toda nikoli javno. Nikoli v medijih. In nikoli se ni zgodilo, da bi

papeževih navodil ne upošteval. Brez besed in pripomb.

Čeprav ne tako nepričakovan kot padelec nemškega kardinala, a ravno tako zanimanje zbujač in zagotovo še bolj boleč je bil padelec avstralskega kardinala Georgea Pella, enega najmočnejših ljudi v kuriji papeža Frančiška, nad katerim so še pred prihodom v Vatikan visele hude obtožbe prikrivanja ravnanja pedofilskih duhovnikov.

Februarja 2016 se je moral Pell prvič javno zagovarjati. Po videopovezavi iz Rima je pričal pred komisijo avstralske vlade, ki preiskuje zlorabe otrok v Rimskokatoliški cerkvi. Cerkev je po njegovih besedah pri obravnavi pedofilskih duhovnikov storila veliko napak in razočarala ljudi. Nisem tu zato, da bi branil, česar se ne da ubraniti, je dejal. Bil je najvišji cerkveni predstavnik dotedaj, ki je bil pozvan k pričanju o pedofilskih duhovnikih.

Pellu, ki zlorab takrat ni bil obtožen, zaradi počasnega odziva Cerkve na obtožbe žrtev pa se je tudi opravičil, v Avstraliji očita, da v času, ko je bil melbournski škof, med letoma 1996 in 2001, ni ustrezno ukrepal proti pedofilskim duhovnikom. Po njegovih besedah Cerkev žrtvam pogosto ni verjela, pedofilске duhovnike pa so nadrejeni, da bi obvarovali ugled ustanove, premeščali v druge župnije. Pell je priznal, da je bilo takšno ravnanje napačno, na vprašanja odvetnice komisije o posameznih pedofilskih duhovnikih pa je dejal, da se podrobnosti ne spominja. Komisija ga je prek videopovezave zaslišala, potem ko je dejal, da bi bilo potovanje v Avstralijo zanj iz zdravstvenih razlogov prenaporno. Njegovega pričanja v hotelu v središču Rima se je udeležilo tudi 15 žrtev pedofilskih duhovnikov iz Avstralije.

Leto pozneje, junija 2017, pa so od tam prišle še hujše obtožbe. Pella je več ljudi obtožilo spolnih zlorab. Podrobnosti iz obtožb, starosti domnevnih žrtev, obdobja, kdaj so bile zlorabe storjene, policija iz avstralske zvezne države Victoria ni razkrila. Pell je vse očitke zanikal. Zapustil je Vatikan in položaj Frančiškovega gospodarskega ministra ter se na sodišču v Melbourne izrekel za nedolžnega.²

Ne le da je Pell najvišji predstavnik avstralske Cerkve, ne le da je najvišji predstavnik Cerkve, ki doživlja obtožbe pedofilije, nekdanji melbournski in sydneyjski nadškof

Pri ukrepanju proti spolni zlorabi otrok v Katoliški cerkvi obstaja prejšnj in potem. Za prelomnico štejemo leto 2010, ko je bil papež Benedikt XVI. Pred tem so se v Vatikanu držali načela, da bodo posamezne škofije same poskrbele zase, še najboljše tako, da bodo molčale.

Nekdanji visoki vatikanski diplomat in poljski nadškof Józef Wesółowski, ki je bil obtožen spolne zlorabe otrok v času, ko je bil nuncij v Dominikanski republiki. / Foto: Profimedia

je bil eden najtesnejših papeževih sodelavcev, človek, ki ga je Frančišek v Vatikan poklical, da bi sodeloval pri prenovi vatikanskih finančnih ustanov in vodil novoustano-
vljeno tajništvo za gospodarstvo.

Frančišek je v zvezi z bojem proti pedofiliji v Cerkvi izrazil veliko pomembnih mnenj in izrekel precej pomembnih besed; toda dejstvo je, da se v Cerkvi pri pregonu in kaznovanju pedofilije tudi pod njim stvari le počasi premikajo.

Edini sodni proces, ki so ga v Vatikanu pripravili zaradi pedofilije, se je julija 2015 hitro začel in še hitreje končal. Na zatožni klopi je bil nekdanji visoki vatikanski diplomat in poljski nadškof Józef Wesółowski, ki je bil obtožen spolne zlorabe otrok v času, ko je bil nuncij v Dominikanski republiki. Wesółowskemu so leta 2014 odvzeli duhovniški stan, septembra pa ga je vatikanska policija aretirala. Odslovitev, ki jo lahko

za duhovnika po cerkvenem kazenskem postopku odredi le pristojno cerkveno sodišče, je najhujši izmed treh načinov izgube duhovniškega stanu, pomeni izgubo vseh pravic, dolžnosti, oblasti in službe, ki jih imajo duhovniki.

Nekdanji monsinjor Wesółowski je bil najvišji cerkveni dostojanstvenik, ki je moral zaradi obtožb o zlorabi otrok pred vatikansko sodišče. Poljski nadškof, dolgoletni diplomat Svetega sedeža, je bil med letoma 2008 in 2013 papeški nuncij, veleposlanik Svetega sedeža, v Dominikanski republiki. Njegov nekdanji tajnik, nato pa tudi drugi so ga obtožili, da je mladoletnim dečkom plačeval za spolne odnose. Leta 2013 so ga zaradi obtožb odpoklicali s položaja, od leta 2014 po odloku Kongregacije za nauk vere ni bil več duhovnik. Poleg zlorabe otrok je bil obtožen tudi posesti otroške pornografije. Grozilo mu je do osem let

zapora, medijskemu cirkusu pa so se v Vatikanu modro izognili: sojenje se je začelo, medtem ko je bil papež na južnoameriški turneji, z njim pa tudi velika večina poročevalcev iz Vatikana. Prva obravnava se je končala po desetih minutah, ker so morali Wesółowskega zaradi slabosti odpeljati v bolnišnico. Druge ni bilo. Dober mesec pozneje so ga našli mrtvega v njegovem vatikanskem stanovanju.

Pedofilski škandali v Rimskokatoliški cerkvi so prvič prišli v javnost v ameriški zvezni državi Louisiani leta 1984, nato pa so z vso silo izbruhnili leta 2002, ko je ameriški časopis Boston Globe objavil serijo člankov o tem, da so v bostonski škofiji zlorabe dolgo prikrivali, pedofilske duhovnike pa premeščali po župnijah. Zlorabe, ki so jih zagrešili pedofilski duhovniki, so nato razkrili še v številnih drugih državah, v Avstriji, Nemčiji, Avstraliji in – te so dvignile največ prahu

Združenja žrtev pedofilskih duhovnikov so od Vatikana dolgo zaman zahtevala, naj strožje ukrepa tudi proti škofom, ki so prikrivali zlorabe, in uvede jasna pravila kaznovanja tistih, ki niso preprečili spolnih zlorab, četudi jih niso sami zakrivali.

–močno katoliški Irski. Cerkev je za odškodnine žrtvam po vsem svetu plačala več kot dve milijardi dolarjev.

Pri ukrepanju proti spolni zlorabi otrok v Katoliški cerkvi obstaja prej in potem. Za prelomnico štejejo leto 2010, ko je bil papež Benedikt XVI. Pred tem so se v Vatikanu držali načela, da bodo posamezne škofije same poskrbele zase, še najboljše tako, da bodo molčale. Sramota, ki je ne bodo nikoli izbrisali. Kardinal Ratzinger je pod Janezom Pavlom II. izvajal politiko neukrepanja. In nihče ni bolje od njega vedel, kako zelo odklonilna je bila drža Vatikana do kakršnegakoli priznanja krivde ali prevzemanja odgovornosti zaradi pedofilskih duhovnikov. Marca 2005, ko je bil Janez Pavel II. tik pred smrtjo, ko je bil prisiljen, da si slovesnost Križevega pota ob rimskem Kolo-seju ogleda v Apostolski palači v neposrednem prenosu, ko smo ga videli, ostarelega in bolnega, v naslanjaču s križem v roki, je kardinal Ratzinger napisal meditacijo za postaje Križevega pota. Pri deveti postaji, kjer je Kristus na poti v smrt tretjič padel s križem na ramenih, je razmišljal takole: »Kaj nam govori tretji Jezusov padec pod težo križa? Morda pomislimo na padec človeka na splošno, na oddaljevanje mnogih od Kristusa, na razmah sekularizacije brez Boga. Toda ali ne drži, da moramo pomisliti tudi na to, kako mora Kristus trpeti zaradi svoje Cerkve? (...) Kako malo vere je v nekaterih teorijah, koliko praznih besed! Koliko umazanije je v Cerkvi, in to tudi med tistimi, ki bi morali v duhovništvu pripadati samo Njemu! Koliko oholosti, koliko samozadostnosti!« David Lorenz, predstavnik ameriškega združenja žrtev pedofilskih duhovnikov, je o Ratzingerju dejal: »Bil je prvi. Janez Pavel II. ni o tem nikdar javno spregovoril. Benedikt XVI. se je lotil tega vprašanja, govoril je o tem, se opravičil. Opravičil se je Ircem, Američanom, Avstralcem, Nemcem, Špancem, pisal je pisma z opravičili zaradi dogodkov v teh državah, toda dejstvo je, da so besede brez dejanj zgolj praznina.«

Ko je Ratzinger postal papež, je storil tisto, česar ni zmožal storiti v dveh desetletjih pred tem, ko je bil vodja Kongregacije za nauk vere, ki je leta 2001 prevzela tudi obravnavo pedofilije v Cerkvi. V Vatikanu so poostriili pravila kanonskega prava o hudih zločinih, izdali priporočila škofijam, kako

naj ravnajo ob zlorabah. V dveh letih je bilo po podatkih Svetega sedeža pod Benediktom XVI. zaradi pedofilije 384 duhovnikov razrešenih duhovniške službe.

Ko so leta 2002 novinarji časnika Boston Globe odprli Pandorino skrinjico zlorab, ki so jih v bostonski škofiji zagrešili pedofilski duhovniki, sem bila dopisnica RTV Slovenija v Rimu in Vatikanu. Škandal, ki je izbruhnil, je močno stresel tudi papeško državo. In čeprav se je sprva zdelo, da bo odziv takojšen in temeljit, se je kmalu izkazalo, da je Amerika za Vatikan daleč onstran oceana. Prav boleče očitno je bilo, kako vrh Cerkve težko dojema, da pedofilija ni le bolezen in greh, pač pa tudi nagnusen zločin in kriminalno dejanje, prikrivanje zlorab, ker naj nekaj gnilih jabolk ne osramoti drevesa, pa podlo licemerstvo. Cerkev ni mogla skriti, da se ima za žrtev medijske gonje proti zločinu, ki se dogaja v vseh družbenih okoljih. Nizkotna obramba, ki se je ni in ni mogla otresti.

Aprila 2002, po razkritjih v ZDA, je papež Janez Pavel II. sklical srečanje z ameriški kardinali. Nikoli ne bom pozabila, kakšno predstavo so želeli prirediti in kako zelo se jim je načrt izjalovil. V Vatikanu so računali na diskreten delovni posvet, na katerem bi kurijski kardinali ameriškim prenesli papeževe napotke. Janez Pavel II. bi se z udeleženci srečal neuradno pri kosilu, medije bi odpravili s skopim sporočilom.

A je v Rim s kardinali pripotovalo tudi sto ameriških novinarjev in izjemna pozornost ogorčene javnosti je vatikanske uradnike pritisnila ob zid. Delovni posvet je postal srečanje najvišjih predstavnikov, namesto vodje vatikanske Kongregacije za kler kardinala Hoyosa ga je vodil državni tajnik kardinal Sodano, namesto neuradnega nagovora pri kosilu se je Janez Pavel II. prvi dan udeležil razprave in pedofilijo med duhovniki obsodil z ostrino, ki takrat ni bila pogosta.

To pa je bilo tudi vse. Sklepni dokument, ki so ga pripravili kardinali, je bil daleč od pričakovane ničelne tolerance. Namesto jasno začrtane politike nepopustljivosti do pedofilije med duhovščino so kardinali napovedali dvotirno obravnavo: prepoved opravljanja duhovniške službe za večkratne prestopnike in poseben postopek za duhovnike, za katere nadrejeni sumijo, da bi utegnili ogroziti varnost otrok. O izročitvi zločincev civilnim oblastem niti besede.

Kardinal Bernard Law, takrat 71-letni vodja bostonske nadškofije, z dvema milijonoma vernikov ene najpomembnejših nadškofij Rimskokatoliške cerkve v ZDA, je ponudil odstop, a ga Janez Pavel II. ni sprejel. Za Vatikan je bilo nepredstavljivo, da bi tako pomemben kardinal lahko odgovarjal za nekaj, kar je bilo, čeprav nenapisano, vendarle pravilo: duhovnike, obtožene pedofilije, je premeščal, namesto da bi jih suspendiral in prijavil civilnim oblastem.

A so proti nadškofu protestirali verniki in njegov odstop je nazadnje decembra 2002 v posebnem pismu zahtevalo tudi 58 duhovnikov iz Bostona in okolice. Law je moral zapustiti Boston, pa tudi takrat ga Vatikan za pokoro ni poslal v kakšno zakotno škofijo. Po upokojitvi je dobil zatočišče v središču Rima. Janez Pavel II. ga je imenoval za dekana bazilike svete Marije Snežne, ene najpomembnejših rimskih bazilik. Tam je ostal do leta 2011, ko je bil na njegovo mesto imenovan španski kardinal in nekdanji nuncij v Sloveniji Santos Abril y Castelló.

Ko je Frančišek septembra letos sprejel člane komisije za zaščito otrok, je dejal, da ne bo nikoli podpisal pomilostitve pedofilov. V enem svojih najpristnejših in najbolj osebnih govorov o pedofilskih zlorabah je priznal, da se je Cerkev težave zavedela pozno in jo zato tudi pozno začela reševati. Priznal je, da se je celo sam odločal napačno. V primeru na začetku svojega pontifikata, ko je šlo za italijanskega duhovnika Maura Inzolja, ki je bil obtožen spolne zlorabe mladolentnih, je popustil in privolil v blage sankcije, ni pa mu prepovedal opravljanja duhovniške službe. To je bila napaka, je dejal, saj je duhovnik znova zlorabljal. Napaka, ki se, je dodal papež, ne bo nikoli več ponovila.

Vprašanje pa je, ali bo, in če bo, kaj bo po desetletjih nepopisne bolečine žrtev in zločinskega sprenevedanja Cerkve lahko dovolj. x

Opombe:

- 1 Daniel Pittet, *Odpustil sem vam: zgodba o ranjenem otroštvu*, Družina, Ljubljana, 2017.
- 2 V Vatikanu so o primeru kardinala Pella objavili poseben dosje, dostopen tudi v slovenščini na spletni strani Radia Vatikan: http://sl.radiovaticana.va/news/2017/07/24/predstavljamo_dosje_o_kardinalu_pella_odgovori_na_vpra%C5%A1anja/1326774